

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 536/2024
17.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Татјане Миљуш, Владиславе Милићевић и Иване Рађеновић, чланова већа у парници тужиоца АА ПР Трговинска браварска радња „ББ“ ..., чији је пуномоћник Марко Бекчић, адвокат из ..., против тужене „Raiffeisen bank“ а.д. Београд, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 10.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1160/24 од 19.06.2025. године, у седници одржаној дана 17.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1160/24 од 19.06.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1160/24 од 19.06.2025. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 4132/2023 од 26.10.2023. године, у ставу првом изреке, утврђено је да је ништава одредба члана 3. у ставу првом Уговора о динарском кредиту ВРФП број: ...-...-... од 01.02.2006. године, закљученог између тужиоца и правног претходника тужене „Meridian bank“ а.д. Нови Сад, у делу који гласи: „по продајном курсу утврђеном курсном листом банке, који је формиран за дан наплате сваке појединачне камате.“ У ставу другом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу плати 10.000,00 динара са законском затезном каматом од 01.02.2006. године, до исплате. У ставу трећем изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка плати 30.300,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 1160/24 од 19.06.2025. године, одбијене су жалбе тужиоца и тужене као неосноване и потврђена је првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за одлучивање о ревизији на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23 – други закон), Врховни суд је утврдио да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Другостепеном пресудом правноснажно је одлучено о тужбеном захтеву тужиоца за утврђење ништавости одредбе уговора о кредиту, којом је банка тужиоцу ставила на располагање кредит у валути по куповном курсу на дан закључења уговора, а уговорила враћање кредита по продајном курсу банке на дан плаћања. Одлучено је и о захтеву за исплату стеченог без основа, у смислу члана 104. Закона о облигационим односима. Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Уговарање овакве одредбе супротно је императивним одредбама Закона о облигационим односима, којима је регулисан уговор о кредиту, па Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене банке, као изузетно дозвољеној, будући да је таква одредба уговора о кредиту ништава и да су нижестепени судови поступили у складу са ставом ревизијског суда поводом спорног правног питања. Уговарањем одредби којима је банка тужиоцу пустила у течај кредит изражен у страној валути, према куповном курсу банке, а уговорила враћање кредита по продајном курсу, банка је практично за себе уговорила корист од курсних разлика, што је карактеристика мењачних послова, а не уговора о кредиту. У конкретном случају, с обзиром на све напред наведено, нема потребе за уједначавањем судске праксе, нити за разматрањем правног питања од општег интереса, или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 ...10/23 – други закон) нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Тужилац је против тужене поднео тужбу дана 17.07.2023. године, ради утврђења ништавости одредбе уговора о кредиту којом је уговорен различит курс враћања у односу на курс пуштања кредита у течај, као и ради повраћаја датог по претходно утврђеној ништавости уговорне одредбе. Вредност предмета спора у конкретном случају износи 10.000,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности јесу спорови којима се тужбени захтев односи на потраживања у новцу који не прелази динарску противвредност од 30.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. истог Закона прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, то се закључује да изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку није дозвољена.

Из свих наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа-судија,
Татјана Матковић Стефановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић